

Arrest

nr. 232 182 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten S. SAROLEA en N. DESGUIN
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster (E.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 13 oktober 1968 in Caracas. Uw vader werkte tot 1983 als diplomaat in de Verenigde Arabische emiraten en de Verenigde Staten. Daarna begon hij een handel in kantoorartikelen. Hij overleed 10 jaar geleden. Uw moeder werkte voor de douane en is inmiddels gepensioneerd.

U bleef tot het einde van de jaren 90 wonen in Caracas en werkte er in de banksector. U huwde in 1994 met J.C.. Kort na de geboorte van uw dochter Y. (O.V. X) verhuisde u samen met uw gezin naar Isla

Margarita. Ook uw broer, zus en moeder gingen er wonen. U zorgde in de beginjaren voornamelijk voor uw dochter en ging daarna aan de slag voor verschillende bedrijven. U behaalde een diploma reclame en marketing. Uw man was tewerkgesteld bij de douane. Vanaf 2014 ging het bergaf met de economische situatie in Venezuela. U en uw echtgenoot waren intussen uit elkaar gegaan en scheidten officieel in 2016. U verloor uw werk omdat het bedrijf waar u voor werkte opgedoekt werd. Nadien ging u aan de slag als zelfstandig taxichauffeur waarmee u luchthavenvervoer deed. Op die manier leerde u in 2016 A.M. kennen, een Belg die een maand lang sociaal werk wou doen op Isla Margarita. U leidde hem rond op het eiland, maar al snel besloot hij het eiland uit veiligheidsoverwegingen te verlaten. Uw dochter bleef contact met hem houden. De socio-economische crisis liet zich intussen almaar sterker voelen op Isla Margarita. U en uw familie moesten veel moeite doen om de medicatie voor uw moeder die aan Parkinson lijdt te pakken te krijgen. Voor uw zus die aan een psychische aandoening leed, kon u op een gegeven moment geen medicatie meer verkrijgen. Haar toestand verslechterde en ze pleegde zelfmoord in 2016. In 2017 stelde de familie van A.M. voor u en uw dochter naar België te halen. Op 4 augustus 2017 reisden u en uw dochter legaal met het vliegtuig via Caracas, Aruba, Colombia en de Verenigde Staten naar België. U kwam op 6 augustus 2017 aan in België en vroeg op 15 september 2017 internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw vervallen en geldig paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw medische licentie, uw bankkaarten, uw juridisch identiteitsdocument, uw huwelijks- en scheidingsakte, uw studiedocumenten, uw reisdocumenten, een geschreven verklaring over de situatie en uw leven in Venezuela van 10 oktober 2017, een usb met foto's van u en uw familie, krantenartikelen, beelden en reportages over de huidige situatie in Venezuela en documenten met betrekking tot uw zus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat de belangrijkste motieven die u aanhaalt geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u in de eerste plaats de slechte socio-economische situatie en de algemene veiligheidssituatie (Vragenlijst CGVS 17/16760, punt 3, vraag 5). U haalt ook politieke motieven aan. Zo stelt u dat u geen vrijheid van meningsuiting had omdat u bang was deel te nemen aan betogingen. U liep dan immers het risico om te worden geïsoleerd door de colectivos. U zegt meerdere keren in de massa te hebben deelgenomen aan optochten, al legde u niet altijd het volledige parcours af uit vrees voor de colectivos. Eind juli 2017, net voor de verkiezingen voor de grondwetgevende vergadering, werd de situatie gespannen en besloot u niet langer deel te nemen aan de manifestaties. Uw deelname aan deze optochten leidde nooit tot aanvaringen met de autoriteiten of tot andere problemen. U verklaart verder geen aanhanger te zijn geweest van een politieke partij en dat uw familie zich politiek gedeisd hield (CGVS, p. 9, 11-12).

Het gegeven dat u zich door de algemene situatie in Venezuela beknot voelde in uw vrijheid van meningsuiting en daardoor vrijwillig besloot om niet langer deel te nemen aan manifestaties, is op zich echter onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat uw risico ten gevolge van uw deelname aan de manifestaties tegen het regime betreft, moet op de volgende elementen gewezen worden. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse

regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u noch uw familieleden politieke activisten waren. Uw politieke activiteiten beperkten zich tot uw deelname aan manifestaties, waarbij u geen bijzondere, hoge noch zichtbare functie vervulde en confrontaties met politiediensten en colectivos hoe dan ook vermeed. U maakt geen gewag van vervolgingsfeiten ten gevolge van uw deelname aan de manifestaties (CGVS, p. 11-12). Er zijn evenmin indicaties om aan te nemen dat u gezocht of geïsoleerd wordt door de autoriteiten of paramilitaire organisaties. Dit terwijl de informatie uitwijst dat de Venezolaanse autoriteiten sinds juli 2017, op het moment dat u nog in het land verbleef, wel degelijk doelgericht en selectiever politieke activisten met een zekere betekenis begonnen te viseren. U kon Venezuela overigens probleemloos legaal verlaten in november 2017. Al deze elementen wijzen erop dat u niet onder de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen en dat er geen indicaties zijn om aan te nemen dat dit bij een terugkeer naar uw land wel zou gebeuren.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dan ook niet dat u om redenen die aan de Conventie gerelateerd zijn, geïsoleerd werd in Venezuela en in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke redenen zouden worden geïsoleerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3

EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

In casu haalt u de algemene criminaliteit en straffeloosheid aan in Venezuela waar u, uw vrienden en familieleden mee te maken kregen. Zo verklaart u dat er drie keer onderdelen van uw auto werden gestolen, meer bepaald de wieldeksels en de accu, en dat ook de gsm van een vriendin bij het uitstappen uit een bestelwagen voor uw huis van haar werd ontvreemd. U stelt dat u deze zaken niet kon aanklagen omdat de politie banden heeft met criminelen. Mocht u klacht indienen bij de politie dan zou u een doelwit gaan vormen voor de criminelen, stelt u (Vragenlijst CGVS 17/16760, punt 3, vraag 5; CGVS, p. 7, 13; geschreven verklaringen van 10 oktober 2017). Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u enkele keren het slachtoffer werd van criminelen die als enig doel hadden auto-onderdelen te stelen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat criminelen u hiermee persoonlijk viseerden. Dit blijkt uit het feit dat u tijdens die incidenten zelf niet fysiek werd aangevallen of letsels opliep. Bovendien zijn de feiten die u aanhaalt niet van die aard dat ze als ernstige schade kunnen worden beschouwd.

U vreest verder bij een eventuele terugkeer naar Venezuela het slachtoffer te worden van gijzeling of diefstal, omdat u in het buitenland verbleven heeft en u daardoor als kapitaalkrchtig zou worden aanzien (CGVS, p. 11). Dit is echter een louter hypothetische vrees die u niet concretiseert aan de hand van objectieve gegevens. Er moet overigens op gewezen worden dat het geweld en de criminaliteit waarnaar u verwijst, niet kaderen binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie infra).

U maakt verder melding van een gebrek aan levenskwaliteit en toekomstperspectieven voor uzelf en uw dochter omwille van de socio-economische crisis in Venezuela (Vragenlijst CGVS 17/16760, punt 3, vraag 5; CGVS, p. 7, 9-11; geschreven verklaringen van 10 oktober 2017). U kan echter niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

In casu verklaart zowel u als uw dochter dat u moeilijk in uw levensbehoeften kon voorzien omdat bepaalde voedingswaren of nutsvoorzieningen er niet altijd waren en uw inkomsten ontoereikend bleken om alle noden te dekken. Over uw situatie vertelt u dat u onder de familieleden moest afspreken wie uren in de rij zou staan in de hoop om voedingsmiddelen in de winkel aan te treffen, waardoor die persoon niet kon werken. U zegt immers dat u vaak moest kiezen waaraan u het budget dat u ter beschikking had zou spenderen. Vaak betekende dat dat u keuze moest maken tussen ofwel voedingsmiddelen ofwel andere nutsartikelen- of voorzieningen zoals water en elektriciteit. U probeerde daarom uw basismoden te beperken. U geeft ook aan dat er soms periodes waren waarin er geen water, elektriciteit of hygiëneartikelen beschikbaar waren. Ook herinnert u zich een periode van twee weken waarin u moest overleven op cassavekoek met het goedkoopste beleg. U stelt ook dat u, uw dochter en moeder net als vele andere gewicht verloren (CGVS, p. 7-8, 11). In deze verschilt uw situatie niet van het gros van de Venezolanen, zo blijkt uit de bijgevoegde informatie. Een ander element dat u aanhaalt is dat u bij terugkeer verplicht bent om de carnet de la patria aan te schaffen omdat u anders niet kan overleven. Ook vreest u bij terugkeer niet de middelen te zullen hebben om in te staan voor uw levensonderhoud aangezien u uw wagen hebt verkocht (CGVS, p. 10-11). Daarbij kan echter opgemerkt worden dat u hogere studies hebt gedaan en in het verleden verschillende sectoren en functies aan de slag bent geweest. Ook is uw broer nog aan het werk voor het Ministerie van Cultuur en verkocht hij daarnaast voedsel om in zijn noden en die van uw moeder te kunnen voorzien, die tevens een pensioen ontvangt. U noch uw dochter toont aan dat jullie meer dan andere Venezolanen zouden worden getroffen door de crisis die op dit moment in Venezuela heerst. Bijkomend moet er in uw geval rekening worden gehouden met het gegeven dat u in het verleden meermaals hebt kunnen rekenen op steun uit het buitenland. Zo stelt u dat een vriend uit Duitsland u hielp met het zoeken naar medicatie voor uw moeder en dat een Belgische familie uw reis naar België financierde (CGVS, p. 4, 9-10). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De documenten en de usb die u neerlegt, wijzigen niets aan de gemaakte beoordeling.

De documenten hebben immers betrekking op uw nationaliteit, identiteit, burgerlijke staat, uw reisweg, de gevolgen van de crisis in Venezuela en de medische situatie van uw zus. De inhoud hiervan staat echter niet ter discussie. De neergeschreven verklaring stemt overeen met uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS en bevat geen elementen die een ander licht kunnen werpen op de gemaakte beoordeling.

Volledigheidshalve moet ten slotte worden opgemerkt dat in hoofde van uw dochter Y. eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (Y.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 1 mei 1997 in Caracas. Kort na uw geboorte verhuisde u met uw ouders naar Isla Margarita. Na de scheiding van uw ouders bleef u bij uw moeder (O.V. 8.502.976) in het ouderlijk huis wonen. Uw vader vestigde zich elders op het eiland met zijn nieuw gezin. Na uw secundaire studies begon u een opleiding moderne talen aan de Unimar op het eiland. U volgde er twee trimesters tot u in 2014 noodgedwongen uw studies moest stopzetten door de verslechterende socio-economische situatie. Tijdens uw studies werkte u als community manager voor de firma Imagen, waar uw moeder als secretaresse werkte. Van 2012 tot 2014 werkte u voor radio en tv. U had uw eigen radioprogramma op het eiland waarin u het over bekende personen en muziek had. U interviewde baseballers voor een tv-programma dat op nationaal niveau werd uitgezonden. Nadien vergezelde u uw moeder uit veiligheidsoverwegingen bij de taxiriten. Op die manier leerde u in 2016 A.M. kennen, een Belg die vrijwilligerswerk wou doen op Isla Margarita. U leidde hem rond op het eiland, maar al snel besloot hij het eiland uit veiligheidsoverwegingen te verlaten. U bleef contact met hem houden. De socio-economische crisis liet zich intussen almaar sterker voelen op Isla Margarita. Uw moeder en uw familie moesten veel moeite doen om de medicatie voor uw grootmoeder die aan Parkinson lijdt te pakken te krijgen. Voor uw tante die aan een psychische aandoening leed, kon er op een gegeven moment geen medicatie meer verkregen worden. Haar toestand verslechterde en ze pleegde zelfmoord in juli 2017. In die periode stelde de familie van A.M. u en uw moeder voor jullie naar België te halen. Op 4 augustus 2017 reisden u en uw moeder legaal met het vliegtuig via Caracas, Aruba, Colombia en de Verenigde Staten naar België. U kwam op 6 augustus 2017 aan in België en vroeg op 15 september 2017 internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende Venezolaanse documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw geboorteakte, uw blanco strafblad, studiedocumenten en een brief van de firma Imagen waar u tewerkgesteld was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat de belangrijkste motieven die u aanhaalt geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u in de eerste plaats de algemene veiligheidssituatie en de slechte socio-economische situatie (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5; CGVS, p. 10-11). U haalt daarnaast ook politieke motieven aan. U stelt dat u drie keer hebt deelgenomen aan optochten, maar u niet langer durfde te betogen toen u zag hoe manifestanten werden gearresteerd en opgesloten. Uw deelname aan deze optochten leidde nooit tot aanvaringen met de autoriteiten of andere problemen, maar u hebt hierdoor wel een vrees voor paramilitaire organisaties, meer bepaald de colectivos (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5; CGVS, p. 12-13).

Wat uw risico ten gevolge van uw deelname aan de manifestaties tegen het regime betreft, moet op de volgende elementen gewezen worden. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen en die van uw moeder blijkt dat u noch uw familieleden politieke activisten waren. Uw politieke activiteiten beperkten zich tot uw deelname aan manifestaties, waarbij u geen bijzondere, hoge noch zichtbare functie vervulde en confrontaties met politiediensten en colectivos hoe dan ook vermeed (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5; CGVS, p. 12; CGVS 17/16760, p. 12). U maakt geen gewag van vervolgingsfeiten ten gevolge van uw deelname aan de manifestaties (CGVS, p. 12). U vermeldt wel dat u op een bepaald moment bang was dat colectivos uw huis zouden binnenvallen toen ze zich op een terrein in de nabijheid van uw huis gingen verzamelen. U hoorde ze aankomen met motoren en wapens en blokkeerde de deur van uw huis met een meubelstuk. Vervolgens ging naar het huis van uw grootmoeder dat naast het uwe gelegen was en belde uw moeder dat ze naar het huis van uw grootmoeder moest gaan (CGVS, p. 11). Uit dit feit noch uit uw andere verklaringen kan worden afgeleid dat u persoonlijk gezocht of gevisieerd werd door de autoriteiten of paramilitaire organisaties. Dit terwijl de informatie uitwijst dat de Venezolaanse autoriteiten sinds juli 2017, op het moment dat u nog in het land verbleef, wel degelijk doelgericht en selectiever politieke activisten met een zekere betekenis begonnen te viseren. U kon Venezuela overigens probleemloos legaal verlaten in augustus 2017. Al deze elementen wijzen erop dat u niet onder de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen en dat er geen indicaties zijn om aan te nemen dat dit bij een terugkeer naar uw land wel zou gebeuren.

Uit het geheel van uw verklaringen en die van uw moeder blijkt dan ook niet dat u om redenen die aan de Conventie gerelateerd zijn, gevisieerd werd in Venezuela en in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke redenen zouden worden gevisieerd. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

U haalt net als uw moeder de algemene criminaliteit in uw land aan. U geeft voorbeelden van vrienden, familieleden en kennissen die bestolen werden en daarbij zelfs vermoord werden (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5; CGVS, p. 12). Zo gaf uw moeder aan drie keer te zijn bestolen (Vragenlijst CGVS 17/16760, punt 3, vraag 5; CGVS 17/16760, p. 7, 13; geschreven verklaringen van 10 oktober 2017). Zelf brengt u geen criminele feiten aan waar u het slachtoffer van bent geworden.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Venezuela het slachtoffer te worden van diefstal of gijzeling, omdat u in het buitenland verbleven hebt en u daardoor als kapitaalkrachtig zal worden aanzien (CGVS, p. 11). Dit is echter een louter hypothetische vrees die u niet concretiseert aan de hand van objectieve gegevens. Er moet overigens op gewezen worden dat het geweld en de criminaliteit waarnaar u verwijst, niet kaderen binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie infra). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u nooit persoonlijk geïdoleerd werd door criminelen en dat uw vrees slachtoffer te worden van crimineel geweld, vooralsnog hypothetisch is. U slaagt er derhalve niet in uw vrees te concretiseren en maakt dan ook geen reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk.

U maakt ook melding van een gebrek aan levenskwaliteit en toekomstperspectieven omwille van de socioeconomische crisis in Venezuela (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5; CGVS, p. 10-11). U kan echter niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

In casu verklaart u onvoldoende financiële middelen te hebben gehad om uw academische studies verder te zetten en in uw levensbehoeften te voorzien. Het feit dat u uw studies moest stopzetten bij gebrek aan financiële middelen (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5; CGVS, p. 5) is op zich echter onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen en die van uw moeder over uw levenssituatie op Isla Margarita blijkt dat bepaalde voedingswaren of nutsvoorzieningen er niet waren en uw inkomsten ontoereikend bleken om alle noden te dekken. U moest kiezen of u het budget dat u ter beschikking had zou spenderen aan voedsel of andere nutsvoorzieningen. U vertelt dat u vaak cassave at en uw maaltijden beperkte tot twee per dag, waardoor u net als uw andere familieleden veel gewicht verloor. U geeft ook aan dat er soms periodes waren waarin er geen water, elektriciteit of hygiëneartikelen beschikbaar waren (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5; CGVS, p. 10-12; CGVS 17/16760, p. 7-8, 11). In deze verschilt uw situatie niet van het gros van de Venezolanen, zo blijkt uit de bijgevoegde informatie. U stelt net als uw moeder dat u bij terugkeer geen beroep meer kan doen op uw bron van inkomsten, de auto, die uw moeder voor jullie vertrek verkocht (CGVS, p. 11; CGVS 17/16760, p. 10-11). Dit wil echter niet zeggen dat u bij terugkeer geen werk meer zou kunnen vinden. In het verleden hebt u ondanks uw jonge leeftijd in verschillende functies ervaring opgedaan (CGVS, p. 5). U toont niet aan dat u bij terugkeer meer dan andere Venezolanen zou worden getroffen door de crisis die op dit moment in Venezuela heerst. Bijkomend moet er in uw geval rekening worden gehouden met het gegeven dat u in het verleden meermaals hebt kunnen rekenen op steun uit het buitenland. Zo stelde uw moeder dat een vriend uit Duitsland haar hielp met het zoeken naar medicatie voor uw grootmoeder en dat een Belgische familie jullie reis naar België financierde. Daarnaast is er ook nog uw vader die na een carrière bij de douane nu in de immobiliënsector op het eiland werkt (CGVS, p. 7, 9-10; CGVS 17/16760, p. 4, 9-10). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïdентificeerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt, wijzigen niets aan de gemaakte beoordeling. De documenten hebben immers betrekking op uw nationaliteit, identiteit, uw studies en werk in Venezuela. De inhoud hiervan staat niet ter discussie.

Volledigheidshalve moet ten slotte worden opgemerkt dat in hoofde van uw moeder E. eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 2 mei 2019 een schending aan van “artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.”.

Verzoeksters spreken vooreerst de informatie die is toegevoegd (van april 2018) aan het administratief dossier over de algemene situatie tegen en stellen te bewijzen dat er nu in Venezuela sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt. Ze wijzen erop dat deze algemene situatie ook van fundamenteel belang is om de vrees van verzoeksters uit te leggen en om de context in de welke deze zijn ontstaan te verduidelijken.

Verzoeksters wijzen op de COI Focus “Venezuela. Situation Sécuritaire” van 29 april 2018 waarin wordt vastgesteld dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig is en dat Venezuela het tweede meest gewelddadige land ter wereld is, en de hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Ze wijzen erop dat het geweld “een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking” heeft en dat vrouwen in het bijzonder slachtoffer zijn (IACHR Inter-American Commission on Human Rights, “Situation of Human Rights in Venezuela”, 31/12/2017, stuk 3).

Verzoeksters halen aan dat verschillende bendes en paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking en dat deze in veel gevallen politiek gelinkt zijn aan de overheid, dan wel worden getolereerd door de overheid. Ze verwijzen naar rapporten met betrekking tot colectivos, criminele bendes en drugsbendes (OFPPA, Venezuela, “Les groupes mafieux et

paramilitaires”, 22/11/2016). Verzoeksters halen aan dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert (HRW, *“Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela”*, 29/11/2017, stuk 4; UN Human Rights office of the high commissioner, *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”*, juni 2018, p. 37, stuk 5) en wijzen tevens op de straffeloosheid (UN News Service, *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings”*, 22 juni 2018, stuk 6). Ze benadrukken dat de recente gebeurtenissen bijdragen *“aan de bezorgdheid qua veiligheidssituatie in het land”* en wijzen erop dat sinds begin januari 2019 manifestaties, tegenmanifestaties en samenscholingen van sympathisanten van de oppositie plaatsvinden, met slachtoffers en vele arrestaties tot gevolg. Ze halen aan dat honderdduizenden Venezolanen op 23 januari 2019 de straat op gegaan zijn *“naar aanleiding van een oproep van Juan Guaido, voorzitter van de Nationale Assemblée, om hun steun uit te spreken voor het herstel van de constitutionele orde in het land”* en dat een rapport van *Human Rights Watch* aanduidt dat *“de demonstratie met geweld werden onderdrukt door de politie (stuk 24)”*. Verzoeksters halen tevens aan dat demonstranten zich op 30 april 2019 met geweld verzet hebben *“tegen de politie in de straten van Caracas om een groep soldaten te steunen die de oppositieleider Guaido hadden verzameld”*, waarbij minstens 69 mensen gewond raakten, waarvan twee door schotwonden (La Libre, *“Une tentative de soulèvement fait 69 blessés au Venezuela : « Une escarmouche putchiste »”*, 1 mei 2019, stuk 23). Verzoeksters stellen dat de situatie zodanig is geëscaleerd *“dat de graad van ernst bereikt is om te kunnen spreken van een burgeroorlog”*.

Aangaande de economische en sociale rechten, stellen verzoeksters dat de ernst van de situatie blijkt uit het rapport *“United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela”* van 16 juli 2018. Ze halen aan dat er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers. Ze verwijzen tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert. Ze stellen dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift ‘The Lancet’ van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel *“The collapse of the Venezuelan health system”* van 7 april 2018. Verzoeksters verwijzen tevens naar de COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 en dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is. Ze wijzen tevens op de afwezigheid van overheidsdata. Verzoeksters benadrukken eveneens dat de instorting van de gezondheidszorg, alsook de voedselcrisis, bijzondere implicaties voor (jonge) vrouwen hebben. Ze wijzen tevens op het – onbestraft – geweld tegen vrouwen. Verder halen verzoeksters aan dat er ernstige voedseltekorten zijn en dat de scholingsgraad achteruit gaat. Verzoeksters wijzen op het *“Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018”* van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ze halen tevens aan dat ook in de pers gewag gemaakt wordt *“van een land dat ineens stort, met o.m. hyperinflatie, volledig falende gezondheidszorg en dit zonder vooruitzichten op beterschap”* (Knack *“Venezuela richting afrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe”* van 29 augustus 2018). Verzoeksters betogen dat de hierboven geschetste situatie nog verergerd is sinds begin maart 2019, wanneer de stroompannes, die regelmatig voorkomen in het voornaamste deel van het land, met gevolgen voor nutvoorzieningen zoals waterdistributie en telecommunicatie, begonnen. Ze stellen dat het steeds moeilijker is om aan water, voedsel, medicijnen en brandstof te geraken. Verzoeksters halen dat burgers op 11 maart 2019 gedurende 4 dagen zonder water moesten blijven en dat de gevolgen catastrofaal waren (Persbericht The Economist, *“A blackout deepens venezuela’s woes”*, 14 maart 2019, stuk 25). Verzoeksters besluiten dat dus niet enkel sprake is *“van 'ongelijkheden in voorzieningen' zoals vermeld in de bestreden beslissingen maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn”*.

Verzoeksters stellen dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoeksters halen aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR *“Guidance Note on the outflow of Venezuelans”* van maart 2018). Ze wijzen op gelijkaardige bemerkingsen in de COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018.

Verzoeksters menen dat het op basis van bovengeschetste situatie rechtens onmogelijk is om verzoeksters terug te sturen naar Venezuela, *“aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela een ernstig bedreiging vormt voor een aantal fundamentele rechten van verzoeksters”*. Ze stellen dat dit wordt geïllustreerd aan de hand van de verklaringen van tweede

verzoekster, die volledig stroken met de hierboven beschreven algemene context (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster Y., p. 10). Verzoeksters halen aan dat verweerder niet betwist dat "verzoeksters deelgenomen hebben aan protesten maar merkt op dat ze "geen bijzonder, hoge noch zichtbare functie vervulde en confrontaties met politiediensten en colectivos hoe dan ook vermeed" waardoor ze hun nood aan internationale bescherming niet voldoende hebben bewezen". Verzoeksters betogen dat de commissaris-generaal in dit verband heeft nagelaten rekening te houden met het feit "dat verzoeksters hun deelname aan protesten extensief hebben gedeeld op sociale media, i.e. Twitter en Instagram (zie stukken 24)".

Naast de bedreigingen op hun leven en persoonlijke veiligheid, stellen verzoekster dat hun politieke overtuigingen ook een negatieve invloed hebben op hun toegang tot socio-economische rechten. Ze wijzen erop dat tweede verzoekster (Y.) heeft verklaard dat de "toegang tot voedsel afhankelijk werd gesteld van het beschikken van een politieke kaart" (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster Y., p. 12). Aangezien verzoeksters geweigerd hebben het regime te ondersteunen moesten ze, voor maanden, op bedorven voedsel rekenen. Verzoeksters menen dat de bedreigingen die ze hebben meegemaakt hun kwetsbare profiel en de risico's tot vervolgingen voor politieke redenen versterken. Verzoeksters voeren tot slot aan "dat het legaal verlaten van een land van herkomst met eigen paspoort en geldig visum, op zich niet uitsluit dat de asielzoeker problemen heeft in dit land. Dit heeft Uw Raad ook uitdrukkelijk erkend in een arrest met betrekking tot een asielzoeker afkomstig van Kameroen (RvV arrest n° 201.784 van 27 maart 2018)."

Verzoeksters vragen in hun verzoekschrift hen "de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of de subsidiaire bescherming toe te kennen; In ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen".

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift leggen verzoeksters volgende stukken neer:

3. *LeMonde.fr*, "Au Venezuela, Nicolas Maduro proclamé vainqueur d'une présidentielle contestée, 21 mai 2018;
4. *LeMonde.fr*, "Venezuela : près de vingt pays européens reconnaissent", 3 februari 2019;
5. HCR, "Venezuela : Arrestations et recours à la force meurtrière contre des manifestants", 29 januari 2019;
6. IACHR Inter-American Commission on Human Rights, *Situation of Human Rights in Venezuela*, 31/12/2017;
7. OFPRA, *Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires*, 22/11 /2016, p. 4 ;
8. HRW, *Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela*, 29/11/2017;
9. UN Human Rights office of the high commissioner, *Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*, june 2018;
10. UN News Service, *Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*, 22 June 2018 ;
11. HCR, "Les demandeurs d'asile vénézuéliens renforcent la main d'oeuvre au Brésil", 16 novembre 2018;
12. *LeMonde.fr*, "Fin 2019, un Vénézuélien sur six aura quitté son pays", 8 février 2019;
13. Article AFP, « L'ONU prévoit 5,3 millions de réfugiés fin 2019 », 14 december 2018 ;
14. "United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, *Human Rights and Democracy Report 2017 — Venezuela*" — rapport van 16 juli 2018, www.refworld.org;
15. UNHCR, *Guidance note on the outflow of Venezuelans*, March 2018;
16. *The Lancet*, "The collapse of the Venezuelan health system", 7 april 2018; vol. 391, p. 1331.
17. Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018, www.diplomatie.belgium.be;
18. *Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*", gepubliceerd 29 augustus 2018;
19. Artikel HRW, 15/11/2018;
20. *Liberation.fr*, "Au Venezuela, des représailles contre les abstentionnistes », 11 augustus 2017 ;
21. *LePoint.fr*, "Venezuela: les manifestations continuent après l'attaque du parlement", 7 juli 2017;
22. *Libération.fr*, « L'opposition marque des points au Venezuela », 17 juli 2017 ;
23. *La Libre*, « Une tentative de soulèvement fait 69 blessés au Venezuela : « Une escarmouche putchiste », 1er mai 2019 ;
24. Human Rights Watch, "Venezuela: arrestations et recours à la force meurtrière contre des manifestants », 25 januari 2019 ;

25. Persbericht *The Economist*, "A blackout deepens venezuela's woes, 14 maart 2019;
26. Screenshots van verzoeksters profielen op Twitter & Instagram mbt hun deelneming aan protesten;
27. Human Rights Watch, "Venezuela's Humanitarian Emergency" - Executive summary".

Ter terechtzitting leggen verzoeksters een aanvullende nota neer met "beelden genomen tijdens een demonstratie waaraan verzoeksters deel hebben genomen na hun aankomst in België".

Bij aanvullende nota van 28 november 2019 legt verweerder volgende stukken neer:

- COI Focus Venezuela : situation socio-économique
- Venezuela. Situational update and 2019 outlook
- Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo
- Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout
- 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis
- AI-Venezuela 2017-2018
- The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela
- Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts
- Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen
- The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela
- Venezuelans turn to food production amid crisis
- Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela".

Verweerder verwijst in voornoemde aanvullende nota naar de COI Focus "Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, alsook naar de COI Focus "Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>.

Bij aanvullende nota van 4 december 2019 brengt verweerder volgend nieuw element ter kennis: "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight" van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_RC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org>.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeksters om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeksters tonen genoegzaam hun identiteit aan. Verzoekster E. legt haar vervallen en geldig paspoort neer, alsook haar identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, medische licentie, bankkaarten,

juridisch identiteitsdocument, huwelijks- en scheidingsakte, studiedocumenten, en reisdocumenten. Verzoekster Y. legt haar Venezolaans paspoort neer, alsook haar Venezolaanse identiteitskaart, bankkaart, simkaart, geboorteakte, blanco strafblad, studiedocumenten en een brief van de firma Imagen waar ze tewerkgesteld was. Verzoeksters hun identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en reisweg worden niet betwist.

2.4.2. Verzoekster E. legt verder een geschreven verklaring over de situatie en haar leven in Venezuela van 10 oktober 2017. Deze neergeschreven verklaring stemt overeen met de verklaringen van verzoekster E. bij de DVZ en het CGVS, welke in onderhavig arrest worden beoordeeld (zie *infra*). De usb met foto's van haar en haar familie, krantenartikelen, beelden en reportages over de huidige situatie in Venezuela betreffen de gevolgen van de crisis in Venezuela, doch kunnen verzoeksters persoonlijke vrees voor vervolging niet concreet aantonen. De documenten met betrekking tot haar zus betreffen de medische situatie van haar zus, wat niet betwist wordt.

2.4.3. Verzoeksters verklaren dat zij Venezuela ontvluchtten omwille van de algemene socio-economische en veiligheidssituatie. Zij halen beide tevens aan te hebben deelgenomen aan manifestaties.

2.4.4. Verzoekster E. verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze geen vrijheid van meningsuiting had omdat ze bang was deel te nemen aan betogingen, nu ze het risico liep om te worden geïdoleerd door de *colectivos*. Ze stelde dat ze meerdere keren in de massa heeft deelgenomen aan optochten, doch hierbij niet altijd het volledige parcours aflegde uit vrees voor de *colectivos*. Verzoekster E. legde uit dat de situatie eind juli 2017, net voor de verkiezingen voor de grondwetgevende vergadering, gespannen werd en dat ze besloot niet langer deel te nemen aan de manifestaties (notities van het persoonlijk onderhoud van 11 september 2018 van verzoekster E. (hierna: notities E.), p. 9, p. 11-12). Verzoekster Y. stelde driemaal te hebben deelgenomen aan optochten, doch dat niet langer durfde toen ze zag hoe manifestanten werden gearresteerd en opgesloten (Vragenlijst CGVS verzoekster Y., vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud van 11 september 2018 van verzoekster Y. (hierna: notities Y.), p. 12-13). Uit het gegeven dat verzoeksters zich door de algemene situatie in Venezuela beknut voelden in hun vrijheid van meningsuiting en daardoor vrijwillig besloten om niet langer deel te nemen aan manifestaties, kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

2.4.5. Verder verklaarden zowel verzoekster E. als verzoekster Y. uitdrukkelijk dat hun respectievelijke deelnames aan deze optochten nooit tot aanvaringen met de autoriteiten of tot andere problemen leidden en lieten zij verder optekenen dat zijzelf geen aanhanger waren van een politieke partij en dat hun familie evenmin politieke activisten waren (vragenlijst CGVS verzoekster E, vraag 3.3; notities E., pp. 11-12; vragenlijst CGVS verzoekster Y., vraag 3.3; notities Y., p. 12-13). In zoverre deze deelname aan optochten waarachtig zouden zijn, wat bij loutere beweringen blijft, kan uit de verklaringen van beide verzoeksters blijken dat hun politieke activiteiten zich beperkten tot hun deelname aan manifestaties, waarbij geen van beide een bijzondere, hoge of zichtbare functie vervulde en zij confrontaties met politiediensten en *colectivos* hoe dan ook vermeden (Vragenlijst CGVS verzoekster Y., vraag 3.5; notities E., p. 12; notities Y., p. 12). Noch verzoekster E., noch verzoekster Y. maakt melding van enige vervolgingsfeiten ten gevolge van hun deelnames aan de manifestaties (notities E., p. 11-12; notities Y., p. 12). Verzoekster Y. vermeldde wel dat ze dat ze op een bepaald moment bang was dat *colectivos* haar huis zouden binnenvallen toen ze zich op een terrein in de nabijheid van haar huis gingen verzamelen, doch dat ze naar het huis van haar grootmoeder ging (notities Y., p. 11). Hieruit kan echter niet blijken dat verzoekster Y. uit persoonlijk gezocht of geïdoleerd werd door de autoriteiten of paramilitaire organisaties. Bovendien gaf verzoekster Y. uitdrukkelijk aan dat ze nooit op persoonlijk vlak in aanraking met paramilitaire organisaties kwam (vragenlijst CGVS verzoekster Y., vraag 3.5). Daarnaast zijn er evenmin indicaties om aan te nemen dat verzoeksters gezocht of geïdoleerd worden door de autoriteiten of paramilitaire organisaties.

2.4.6. Verzoeksters verklaren aldus een algemeen relaas gelijk aan dat van de talrijke publieke informatie hierover, zonder dit concreet te kunnen opvullen. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeksters enig politiek profiel zouden worden toegekend. Hoe dan ook kan blijken dat ook de Venezolaanse autoriteiten hen viseerden.

2.4.7. Uit de informatie in het administratief dossier en bij de aanvullende nota's van 28 november 2019 en 4 december 2019 blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis

massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivos manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *“De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen”. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat “het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergert”.*

Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers die de manifestanten ondersteunen, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren en leerkrachten, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten (p. 7-8). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Dit blijkt tevens nu verzoeksters Venezuela probleemloos legaal met hun eigen paspoort konden verlaten in augustus 2017 (paspoorten verzoeksters; verklaring DVZ verzoekster E., punten 30 en 31; verklaring DVZ verzoekster Y., punten 30 en 31).

2.4.8. Verzoeksters halen aan dat niet wordt betwist dat *“verzoeksters deelgenomen hebben aan protesten maar merkt op dat ze “geen bijzonder, hoge noch zichtbare functie vervulde en confrontaties met politiediensten en colectivos hoe dan ook vermeed” waardoor ze hun nood aan internationale bescherming niet voldoende hebben bewezen”.*

Verzoeksters betogen dat in dit verband geen rekening wordt gehouden met het feit *“dat verzoeksters hun deelname aan protesten extensief hebben gedeeld op sociale media, i.e. Twitter en Instagram (zie stukken 24)”*. Uit de door verzoeksters neergelegde posts op sociale media blijkt dat verzoeksters gingen stemmen en aanwezig waren bij protesten. De Raad wijst erop dat niet uitgesloten is dat verzoeksters sporadisch hebben deelgenomen aan manifestaties doch dat daarom nog niet is

aangetoond dat zij hierom problemen kenden met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoeksters verklaarden ook zelf niet te zijn vervolgd omwille van hun deelname (zie *supra*). Het neerleggen van deze uitprints van sociale media kunnen aan deze beoordeling niets wijzigen.

2.4.9. Ter terechtzitting leggen verzoeksters een aanvullende nota neer met “*beelden genomen tijdens een demonstratie waaraan verzoeksters deel hebben genomen na hun aankomst in België*”. Voor zover verzoeksters foto's neerleggen van een vreedzame demonstratie in Brussel, kan hieruit geen enkel bewijs van voorbijgevoerde vervolging worden afgeleid, noch ziet de Raad in hoe een eenvoudige, anonieme aanwezigheid in Brussel op een vreedzame betoging, bekendheid zou genieten bij de Venezolaanse autoriteiten, laat staan dat dit verzoeksters in een dermate negatieve belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten zou kunnen brengen dat zij ingeval van terugkeer zouden worden gevisieerd door de autoriteiten. Verzoeksters leggen geen informatie voor waaruit dit moet blijken. Bovendien blijkt dat duizenden van dergelijke betogingen plaatsvinden in Venezuela zelf zonder dat de betogers hiervoor worden vervolgd.

2.4.10. Wat betreft verzoeksters' vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat zij in het buitenland verbleven hebben en als kapitaalkrachtig zullen worden gezien (notities Y., p. 11; notities E., p. 11), betreft dit een louter hypothetische vrees die verzoeksters niet hardmaken met objectieve gegevens. Hoe dan ook wonen in Venezuela zelf ook velen die niet arm zijn en zoals ook uit de toegevoegde landeninformatie blijkt ook zeer begoede mensen die bij het regime aanleunen (COI Venezuela Algemene situatieschets 26 september 2016, p. 13, 24). Hoe dan ook kunnen dergelijke criminele feiten van gemeenschappelijke aard geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigen.

2.4.11. Waar verzoeksters de algemene socio-economische en veiligheidssituatie – hierbij verwijzend naar criminele feiten en straffeloosheid (vragenlijst CGVS verzoekster E., vraag 3.5, notities E., p. 7, p. 13; vragenlijst CGVS verzoekster Y., vraag 3.5; notities Y., p. 12) – in Venezuela aanhalen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partijen, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M’Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

Waar verzoeksters, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunen op dezelfde feiten als deze aan de basis van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, dient hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeksters geen profiel van een opposanten hebben. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeksters hun voorgehouden politieke vervolging niet hebben aangetoond en zij evenmin aannemelijk maken zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel hebben dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juli 2019, opgesteld door OHCHR, “Amnesty International” Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019).

2.5.1.1. In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen zij dat het onmogelijk is om verzoeksters terug te sturen naar Venezuela, “aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela een ernstig bedreiging vormt voor een aantal fundamentele rechten van verzoeksters”.

Verzoeksters stellen dat de ernst van de situatie blijkt uit het rapport “United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela” van 16 juli 2018. Ze halen aan dat er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers. Ze verwijzen tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” van juni 2018,

dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert en stellen dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift 'The Lancet' van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel "*The collapse of the Venezuelan health system*" van 7 april 2018. Verzoeksters verwijzen tevens naar de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 en dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is. Ze wijzen tevens op de afwezigheid van overheidsdata. Verzoeksters benadrukken eveneens dat de instorting van de gezondheidszorg, alsook de voedselcrisis, bijzondere implicaties voor (jonge) vrouwen hebben. Ze wijzen tevens op het – onbestraft – geweld tegen vrouwen. Verder halen verzoeksters aan dat er ernstige voedseltekorten zijn en dat de scholingsgraad achteruit gaat. Verzoeksters wijzen op het "*Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018*" van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Ze halen tevens aan dat ook in de pers gewag gemaakt wordt "*van een land dat ineens stort, met o.m. hyperinflatie, volledig falende gezondheidszorg en dit zonder vooruitzichten op beterschap*" (Knack "*Venezuela richting afrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*" van 29 augustus 2018). Verzoeksters betogen dat de hierboven geschetste situatie nog verergerd is sinds begin maart 2019, wanneer de stroompannes, die regelmatig voorkomen in het voornaamste deel van het land, met gevolgen voor nutvoorzieningen zoals waterdistributie en telecommunicatie, begonnen. Ze stellen dat het steeds moeilijker is om aan water, voedsel, medicijnen en brandstof te geraken. Verzoeksters halen aan dat burgers op 11 maart 2019 gedurende 4 dagen zonder water moesten blijven en dat de gevolgen catastrofaal waren (Persbericht The Economist, "*A blackout deepens venezuela's woes*", 14 maart 2019, stuk 25). Verzoeksters besluiten dat dus niet enkel sprake is "*van 'ongelijkheden in voorzieningen' zoals vermeld in de bestreden beslissingen maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn*". Verzoeksters stellen dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoeksters halen aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR "*Guidance Note on the outflow of Venezuelans*" van maart 2018). Ze wijzen op gelijkaardige bemerkingen in de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018. Verzoeksters menen dat het op basis van bovengeschetste situatie rechtens onmogelijk is om verzoeksters terug te sturen naar Venezuela, "*aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela een ernstig bedreiging vormt voor een aantal fundamentele rechten van verzoeksters*". Ze stellen dat dit wordt geïllustreerd aan de hand van de verklaringen van tweede verzoekster, die volledig stroken met de hierboven beschreven algemene context.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

Voor zover verzoekende partijen medische problemen hebben, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen voeren aan dat het niveau van het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een "*foltering of onmenselijke*

of vernederende behandeling of bestraffing” van verzoeksters. Verzoekende partijen lichten dit ook niet toe.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren van overheidssteun (notities E., p. 10-11), of die buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hun niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terecht komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede. Verzoekster E. heeft hogere studies gedaan en is in het verleden in verschillende sectoren en functies aan de slag geweest (verklaring DVZ, punten 11 en 12). Verzoekster Y. heeft haar middelbare studies afgewerkt, is aan hogere studies begonnen en heeft tevens werkervaring opgedaan in verschillende functies (notities Y., p. 5; verklaring DVZ verzoekster Y., punten 11 en 12). De familie, moeder en broer van verzoekster E., wonen nog in Venezuela. De broer van verzoekster E. (nonkel van verzoekster Y.) is aan het werk bij het Ministerie van Cultuur en verkocht daarnaast voedsel om in zijn noden en die van de moeder van verzoekster E. te voorzien, die bovendien een pensioen geniet (notities E., p. 4, p. 8, p. 9).

De vader van verzoekster Y. werkt op heden, na een carrière bij de douane te hebben gehad, in de immobiliënsector op Isla Margarita (notities Y., p. 7). Verzoekende partijen beschikken niet alleen over een netwerk in Venezuela waarop zij kunnen terugvallen, zij hebben in het verleden reeds meermaals kunnen rekenen op steun uit het buitenland. Zo hielp een vriend uit Duitsland met het zoeken naar medicatie voor de moeder van verzoekster E. en financierde een Belgische familie beide verzoeksters reis naar België (notities E., p. 4, p. 9-10; notities Y., p. 9-10). Voorts dient te worden vastgesteld dat

verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeksters betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.5.2. Waar verzoeksters nog bijkomend, en bij herhaling, steunen op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijken zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters spreken in hun verzoekschrift de informatie die is toegevoegd (van april 2018) aan het administratief dossier over de algemene situatie tegen en stellen te bewijzen dat er nu in Venezuela sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet valt. Verzoeksters wijzen op de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 29 april 2018 waarin wordt vastgesteld dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig is en dat Venezuela het tweede meest gewelddadige land ter wereld is, en de hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Ze wijzen erop dat het geweld "*een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking*" heeft en dat vrouwen in het bijzonder slachtoffer zijn (IACHR Inter-American Commission on Human Rights, "*Situation of Human Rights in Venezuela*", 31/12/2017, stuk 3). Verzoeksters halen aan dat verschillende bendes en paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking en dat deze in veel gevallen politiek gelinkt zijn aan de overheid, dan wel worden getolereerd door de overheid. Ze verwijzen naar rapporten met betrekking tot colectivos, criminele bendes en drugsbendes (OFPRA, Venezuela, "*Les groupes mafieux et paramilitaires*", 22/11/2016). Verzoeksters halen aan dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert (HRW, "*Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela*", 29/11/2017, stuk 4; UN Human Rights office of the high commissioner, "*Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*", juni 2018, p. 37, stuk 5) en wijzen tevens op de straffeloosheid (UN News Service, "*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings*", 22 juni 2018, stuk 6). Ze benadrukken dat de recente gebeurtenissen bijdragen "*aan de bezorgdheid qua veiligheidssituatie in het land*" en wijzen erop dat sinds begin januari 2019 manifestaties, tegenmanifestaties en samenscholingen van sympathisanten van de oppositie plaatsvinden, met slachtoffers en vele arrestaties tot gevolg. Ze halen aan dat honderdduizenden Venezolanen op 23 januari 2019 de straat op gegaan zijn "*naar aanleiding van een oproep van Juan Guaido, voorzitter van de Nationale Assemblee, om hun steun uit te spreken voor het herstel van de constitutionele orde in het land*" en dat een rapport van Human Rights Watch aanduidt dat "*de demonstratie met geweld werden onderdrukt door de politie (stuk 24)*". Verzoeksters halen tevens aan dat demonstranten zich op 30 april 2019 met geweld verzet hebben "*tegen de politie in de straten van Caracas om een groep soldaten te steunen die de oppositieleider Guaido hadden verzameld*", waarbij minstens 69 mensen gewond raakten, waarvan twee door schotwonden (La Libre, "*Une tentative de soulèvement fait 69 blessés au Venezuela : « Une escarmouche putchiste »*", 1 mei 2019, stuk 23). Verzoeksters stellen dat de situatie zodanig is geëscaleerd "*dat de graad van ernst bereikt is om te kunnen spreken van een burgeroorlog*".

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Verzoekende partijen kunnen er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: "*De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of*

binnenlands gewapend conflict” (HvJ 30 januari 2014 (GK), “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*”, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): “Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)”. Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota’s niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK